

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 44, 2017

Nummer 44, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:9560](#) 02-11-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:9555](#) 31-10-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:9339](#) 24-10-2017

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:7916](#) 08-11-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:12717](#) 06-11-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:10713](#) 06-11-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 07-09-2017

M.L. t. Noorwegen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Rechtbank wijst het verzoek van de vrouw tot vaststelling van partneralimentatie als onvoldoende gemotiveerd af.

Partijen zijn gehuwd geweest. Uit het huwelijk zijn geen kinderen geboren. De vrouw heeft voor het huwelijk, tijdens het huwelijk en ook nadien steeds gewerkt. Zij heeft een rijschool waaruit zij inkomen genereert en daarnaast geeft zij ook op een andere rijschool rijles.

De vrouw verzoekt vaststelling van een bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud. Zij stelt dat het netto besteedbaar inkomen tijdens het huwelijk ongeveer € 3.700 bedroeg en dat haar behoefte volgens de Hofnorm € 2.220 bedraagt. Haar inkomen uit werk is onvoldoende om dit netto besteedbaar inkomen te bereiken. Daarom verzoekt de vrouw om aanvullende partneralimentatie.

De man verweert zich. Primair is de man van mening dat de vrouw niet behoeftig is. Zij kan naar de mening van de man volledig in haar eigen inkomen voorzien. Dat heeft zij voor en tijdens het huwelijk ook gedaan. Daarnaast is naar het oordeel van de man haar behoefte verbleekt, nu zij kennelijk tot nu toe (ruim na de echtscheiding) in haar eigen onderhoud heeft kunnen voorzien. De man stelt voorts gebrek aan draagkracht te hebben.

De rechtbank oordeelt in de eerste plaats dat de vrouw ontvankelijk is in haar verzoek. Ook na een echtscheiding kan alsnog een onderhoudsverplichting worden bepaald, te baseren op de behoefte van de onderhoudsgerechtigde en de draagkracht van de onderhoudsplichtige.

Verder is de rechtbank van oordeel dat, gelet op het uitgebreide – met stukken onderbouwde – verweer van de man inhoudende dat de vrouw volledig in haar eigen behoefte kan voorzien, de vrouw als verzoekende partij niet dan wel onvoldoende haar behoefte en haar behoeftigheid inzichtelijk heeft gemaakt. Het enkel indienen een dag voor de behandeling ter zitting van wat jaarcijfers van haar autorisatieschool zonder toelichting maakt dat zij haar behoefte en behoeftigheid onvoldoende (tijdig) heeft onderbouwd. Dit klemmt temeer nu zij in de oproepingsbrief van de rechtbank van 25 juli 2017 om ter zitting te verschijnen op 5 oktober 2017 erop is gewezen dat zij uiterlijk tien dagen voor de behandeldatum een behoefteberekening en een draagkrachtberekening voorzien van onderliggende stukken dient

over te leggen. Hieraan heeft de vrouw als verzoekster in het geheel niet voldaan. De rechtbank wijst daarom het verzoek van de vrouw af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:7916

Zaaknummer: C/13/627747 / FA RK 17-2626

RECHTSPRAAK

OM heeft naar aanleiding van een brief van betrokkene verzocht de ambtenaar van de burgerlijke stand te gelasten om in de geboorteakte van betrokkene het geslacht 'vrouwelijk' te verbeteren in 'geslacht is niet kunnen worden vastgesteld'. Rechtbank acht aanvullend bewijs nodig en gelast deskundigenonderzoek om een chromosomenonderzoek te verrichten om te bepalen of belanghebbende interseksueel is. Rechtbank gelast de kosten van het onderzoek ten laste van de Staat te brengen.

De officier van justitie heeft de rechtbank verzocht om de ambtenaar van de burgerlijke stand te gelasten om in de geboorteakte van belanghebbende de vermelding van het geslacht 'vrouwelijk' te verbeteren in 'geslacht is niet kunnen worden vastgesteld' of anders om de geboorteakte door te halen en een nieuwe op te maken met dezelfde mededeling. Grondslag voor het verzoek is artikel 1:24 BW, alsmede artikel 1:19d lid 3 BW en artikel 8 EVRM. Het Openbaar Ministerie (OM) stelt dat belanghebbende geboren is als interseksueel.

De rechtbank heeft belanghebbende ter zitting de vraag voorgelegd of er omstandigheden zijn die haar verhaal ondersteunen. Belanghebbende heeft ter zitting toegelicht dat het thans niet meer mogelijk is om op basis van een fysiek onderzoek (door eventueel een arts) vast te stellen dat zij geboren is als interseksueel. Belanghebbende heeft in het verleden namelijk operaties ondergaan om de vermelding van het geslacht 'mannelijk' in haar geboorteakte te kunnen doen veranderen in 'vrouwelijk'. Hierdoor is zij fysiek niet meer als interseksueel te herkennen. Belanghebbende geeft aan niet meer de beschikking te hebben over de gegevens van artsen of klinieken die haar in het verleden behandeld hebben. De ouders van belanghebbende zijn niet meer in staat om bij de rechtbank een verklaring af te leggen. Belanghebbende meent dat het wel mogelijk is om haar interseksualiteit aan te tonen via een uitgebreid genetisch onderzoek. Belanghebbende stelt dat ze twee X-chromosomen heeft en één Y-chromosoom.

De rechtbank is vanwege het voorgaande van oordeel dat nog slechts met het uitvoeren van

een uitgebreid chromosomenonderzoek bij belanghebbende de stelling, dat belanghebbende geboren is als interseksueel, aangetoond kan worden. De afdeling Klinische Genetica van Maastricht UMC+ kan dit onderzoek uitvoeren. De rechtbank zal derhalve bepalen dat een chromosomenonderzoek dient plaats te vinden door deze afdeling.

De rechtbank bepaalt dat bij wege van uitzondering de kosten van het onderzoek ten laste van 's Rijks kas worden gebracht, omdat belanghebbende niet tegen ziektekosten verzekerd is en omdat het verzoek van het OM in een bredere maatschappelijke context geplaatst kan worden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 06-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:10713

Zaaknummer: C/03/232248 / FA RK 17-687

RECHTSPRAAK

Verzoek van de grootouders moederszijde om de grootvader naast de moeder te belasten met het gezag over hun kleinkind dat al 5,5 jaar bij hen woont. De rechtbank wijst het verzoek dat is gegrond op artikel 1:253t BW, af, omdat het geen gezamenlijk verzoek van de moeder en de grootvader is. Rechtbank gelast onderzoek naar de vraag of beëindiging van het gezag is aangewezen.

De grootouders verzoeken om de grootvader naast de moeder te belasten met het gezag over hun kleinkind dat bij hen woont. Verder verzoeken zij de Raad voor de Kinderbescherming te vragen onderzoek te doen naar beëindiging van het gezag van de moeder.

De grootouders hebben gesteld dat het kleinkind al ruim vijfenhalf jaar bij hen woont. Hij is bij zijn grootouders gaan wonen toen bleek dat zijn moeder niet voor hem kon zorgen. De moeder heeft een belast verleden en is zwakbegaafd. De opvoeding en zorg voor de minderjarige vielen haar daarom zwaar. De zorgregeling met de moeder is sinds eind februari 2017 stopgezet nadat de grootouders en de moeder het niet eens waren over de manier van opvoeden. De moeder heeft vervolgens gedreigd de jongen op te halen bij de grootouders en mee te nemen. Nu de moeder alleen is belast met het ouderlijk gezag, kan zij ervoor kiezen haar gezag uit te oefenen en het kind weg te halen bij de grootouders. Dit baart de grootouders zorgen. Zij vrezen dat de minderjarige niet veilig is bij zijn moeder. Uit het verleden blijkt immers dat de moeder niet in staat is de minderjarige te verzorgen. Ook zal het contact tussen de vader, de grootouders van zijn kant en het kind worden verbroken door de moeder, vrezen de grootouders.

De moeder voert verweer. Zij wil de minderjarige graag zien en daarom heeft zij een zelfstandig verzoek tot vaststelling van een zorgregeling gedaan. Zij stelt verder dat het verzoek tot gezag van de grootvader gestoeld is op artikel 1:253t BW, maar dat stelt als eis onder andere dat het verzoek gezamenlijk door de met het gezag belaste ouder en de derde, in dit geval de grootvader, wordt gedaan. Dat is niet gebeurd. De grootouders zijn dan ook niet-ontvankelijk.

De rechtbank deelt de opvatting van de moeder. Aan het vereiste van een gezamenlijk verzoek, zoals door de moeder gesteld, dat in artikel 1:253t lid 1 BW is gesteld, is niet voldaan. Daarbij overweegt de rechtbank als volgt.

Anders dan de grootouders betogen, leent de in de uitspraak van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2005:AS7054) besloten rechtsregel dat in overeenstemming met artikel 6 lid 1 EVRM artikel 1:253c lid 1 BW aldus moet worden uitgelegd dat een vader die het kind heeft erkend, niet alleen om toekenning van eenhoofdig, maar ook van gezamenlijk gezag over het kind kan verzoeken, zich niet voor analoge toepassing in het onderhavige geval. De grootvader verzorgt en voedt de minderjarige weliswaar op in zijn gezin, zodat sprake is van '*family life*' als bedoeld in artikel 8 EVRM, maar een wezenlijk verschil met de situatie in de uitspraak van de Hoge Raad is dat de grootvader niet is aan te merken als (juridisch) ouder van de minderjarige. In het onderhavige geval heeft de minderjarige een moeder die met het gezag over hem is belast en niet in staat is de dagelijkse zorg over hem op zich te nemen. De opvang van hun kleinkind door de grootouders is te duiden als een vrijwillige pleegzorgplaatsing. Artikel 8 EVRM gaat niet zover dat het enkele feit dat tussen pleegzorgouders en een kind *family life* bestaat, meebrengt dat de pleegzorgouder aan artikel 1:253t BW het recht op gezamenlijk gezag kan ontleen. Een andere opvatting zou ertoe leiden dat iedere pleegouder die langer dan één jaar de zorg- en opvoedingstaken op zich heeft genomen, recht heeft om mede met het gezag te worden belast. Dit past niet in het wettelijk systeem, waarin in het geval van een langdurige pleegzorgplaatsing beëindiging van het gezag van de ouders in de rede kan liggen en een voogdijmaatregel is aangewezen. De rechtbank verklaart de grootouders niet-ontvankelijk in hun verzoek. Verder gelast de rechtbank een onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming naar mogelijke beëindiging van het gezag van de moeder.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:12717

Zaaknummer: C/09/536111 / FA RK 17-5395

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Man stelt gemotiveerd dat de vrouw geen behoefte heeft aan alimentatie. Vrouw legt geen financiële gegevens over. Hof concludeert dat de vrouw in staat moet worden geacht zelf in de kosten van levensonderhoud te voorzien en stelt de bijdrage op nihil per datum in het verleden. Het te veel betaalde zal de vrouw moeten terugbetalen.

In hoger beroep is tussen partijen in het kader van de door de man te betalen partneralimentatie in geschil of er sinds 2015 sprake is van een wijziging van omstandigheden op grond waarvan vastgesteld moet worden dat de vrouw zelf (deels) in haar (vaststaande) behoefte van € 7.370 bruto per maand voorziet dan wel in staat is daarin te voorzien. Het hof beantwoordt deze vraag bevestigend en is van oordeel dat de vrouw onvoldoende inzicht heeft gegeven in haar financiële positie sinds 2015. Over het jaar 2015 heeft de vrouw ten aanzien van haar financiële situatie enkel overgelegd een brief van 1 mei 2015 aan de Belastingdienst met betrekking tot de vof, waarvan de man en de vrouw tijdens het huwelijk samen vennoten waren. Ten aanzien van het jaar 2016 en 2017 heeft de vrouw geen financiële gegevens verstrekt. Nu de man gemotiveerd de behoefte van de vrouw ter discussie heeft gesteld, had het op de weg van de vrouw gelegen om, conform het procesreglement, stukken in te dienen die inzicht geven in de financiële positie van de vrouw, en de vennootschap, waaronder de jaarrekeningen over 2015 en 2016, recente concept- en tussentijdse financiële overzichten, de belastingaangiften inkomstenbelasting over 2015 en 2016 en – indien mogelijk – de daarbij horende aanslagen. Het hof acht tevens van belang dat de vrouw haar stelling dat zij in haar levensonderhoud voorziet door geldbedragen te lenen van derden, niet nader heeft onderbouwd. Nu de vrouw heeft nagelaten inzicht te geven in haar financiële positie, is het hof van oordeel dat zij niet heeft aangetoond dat zij (aanvullende) behoefte heeft aan een bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud.

Ten aanzien van de stelling van de vrouw dat zij geen verdien capaciteit heeft, heeft het hof geoordeeld dat uit de door de vrouw overgelegde verklaring van haar psychotherapeut niet kan worden afgeleid dat de vrouw geen verdien capaciteit heeft, zodat de vrouw in staat dient

te worden geacht om zelf in de kosten van haar levensonderhoud te voorzien. Het hof heeft de bij beschikking van 1 oktober 2015 vastgestelde partneralimentatie dan ook gewijzigd en met ingang van 7 december 2015 op nihil gesteld.

Het hof heeft het verzoek van de man dat de vrouw het te veel betaalde aan hem dient terug te betalen voor zover dit de periode vanaf 7 december 2015 betreft, toegewezen. De vrouw heeft onvoldoende financiële gegevens overgelegd waaruit blijkt dat van haar in redelijkheid niet kan worden gevergd dat zij het meerdere terugbetaalt. De man heeft zijn verzoek tot verlaging van de bijdrage ingediend op 7 december 2015 en de vrouw heeft vanaf die datum dan ook rekening kunnen en moeten houden met een mogelijke verlaging c.q. nihilstelling van de bijdrage en een eventuele daaruit voortvloeiende terugbetalingsverplichting.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:9560

Zaaknummer: 200.200.350/01

RECHTSPRAAK

Rechtbank heeft verzoek tot vervangende toestemming tot erkenning afgewezen. Hof bekrachtigt deze uitspraak. Erkenning moet dermate ontwrichtend voor de situatie van de moeder en de minderjarige worden geacht dat erkenning niet in het belang van de minderjarige is.

De rechtbank heeft het verzoek van de vader tot verlening van vervangende toestemming tot erkenning van de minderjarige afgewezen. De vader is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. Het hof heeft de beschikking bekrachtigd. Vast staat dat de minderjarige primair afhankelijk is van zijn moeder. Het is belangrijk dat zijn opvoedingssituatie gestructureerd en evenwichtig blijft. De vader miskent welke grote impact zijn illegaliteit, de onzekerheden rondom zijn status en zijn leefsituatie op de moeder heeft. Zij maakt zich grote zorgen over de mogelijke gevolgen die erkenning zou hebben voor de minderjarige. Naar het oordeel van het hof is voldoende komen vast te staan dat de moeder ten gevolge van erkenning van de minderjarige door de vader in een zodanig onevenwichtige psychische toestand komt te verkeren (ze staat thans onder behandeling van een psycholoog en is uitgevallen op haar werk) dat er een onaanvaardbaar risico ontstaat dat zij niet in staat is de minderjarige het stabiele opvoedingsklimaat te bieden dat hij nodig heeft en dat daardoor de minderjarige in zijn sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling wordt belemmerd. Erkenning van de minderjarige door de vader moet dan ook als dermate ontwrichtend voor de situatie van de moeder en de minderjarige worden geacht dat dit niet in het belang van de minderjarige is. De schade die voornoemd risico voor een gezonde ontwikkeling van de minderjarige kan opleveren, weegt zwaarder dan het belang van de minderjarige en de man bij erkenning van hun familierechtelijke betrekking. Dat de ontwikkeling van de minderjarige thans goed verloopt, maakt dit niet anders. De omstandigheid dat – zoals de vader heeft gesteld – de angst van de moeder niet te objectiveren is en dat haar reactie, haar angstklachten en de verhoogde contextuele spanningen rondom de rechtszaak betreffende de erkenning mogelijk disproportioneel zijn, leidt niet tot een ander oordeel. Het gaat er namelijk niet om of de angst van de moeder naar objectieve maatstaven reëel is, maar om het gegeven dat die angst bij haar heerst en dat zij daardoor zodanig van slag raakt dat dit niet in het belang van de minderjarige is.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 31-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:9555

Zaaknummer: 200.210.042/01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Vaststellingsovereenkomst tussen de ouders met daarbij gevoegd ouderschapsplan dat, voor zover het de kinderalimentatie betreft, deel uitmaakt van de vaststellingsovereenkomst. Wat is de betekenis van die overeenkomst voor de daarin bepaalde behoefte van kinderen?

Tussen partijen is in hoger beroep in het kader van de door de vader te betalen kinderalimentatie de behoefte van de kinderen in geschil. Het hof overweegt dat vaststaat dat partijen in het van de vaststellingsovereenkomst deel uitmakende ouderschapsplan hebben afgesproken de behoefte van de vier kinderen te bepalen op € 1.135 per maand. De vrouw heeft in deze procedure het standpunt ingenomen dat moet worden uitgegaan van een behoefte van € 1.600 per maand. Bij een vaststellingsovereenkomst binden partijen, ter beëindiging of ter voorkoming van onzekerheid of geschil omtrent hetgeen tussen hen rechtens geldt, zich jegens elkaar aan een vaststelling daarvan, bestemd om ook te gelden voor zover zij van de tevoren bestaande rechtstoestand mocht afwijken (artikel 7:900 BW). Op grond van het bepaalde in artikel 7:902 BW is een vaststelling ter beëindiging van onzekerheid of geschil op vermogensrechtelijk gebied ook geldig als zij in strijd mocht blijken met dwingend recht, tenzij zij tevens naar inhoud of strekking in strijd komt met de goede zeden of de openbare orde.

Gebleken is dat de afspraak over de behoefte deel uitmaakt van een ‘package deal’ in die zin dat in de vaststellingsovereenkomst ook afspraken zijn opgenomen over andere aangelegenheden betreffende de scheiding. Niet is gesteld of gebleken dat de afspraak in het ouderschapsplan/de vaststellingsovereenkomst over de kinderalimentatie nietig is. Naar het oordeel van het hof zijn ook onvoldoende feiten en omstandigheden aangevoerd om een vernietigingsgrond ten aanzien van die afspraak van toepassing te oordelen. Evenals de rechtbank ziet het hof daarom geen aanleiding partijen niet te houden aan de afgesproken behoefte. Voor zover de vrouw heeft gesteld dat de vaststellingsovereenkomst aldus moet worden verstaan dat daarin is overeengekomen alle eventuele toekomstige inkomsten uit paardenstalling ten goede aan de kinderen te laten komen, naast de overeengekomen behoefte van de kinderen, is dat door de man betwist en door de vrouw naar het oordeel van het hof

onvoldoende onderbouwd. Het hof is aldus uitgegaan van een behoefte van € 1.135 per maand in totaal voor alle vier de kinderen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:9339

Zaaknummer: 200.209.488/01

RECHTSPRAAK

M.L. t. Noorwegen

Uithuisplaatsing bij netwerkgezin. Scheiding van twee halfbroers. Taak rechter. Relevante en adequate redenen voor uithuisplaatsing. Belangenafweging. Geen schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekster, een alleenstaande moeder, heeft een hyperkinetische psychiatrische stoornis en kan niet zelf voor haar kinderen zorgen. Haar eerste kind is geboren in 2008 en werd uit huis geplaatst bij verzoeksters moeder en stiefvader. Het tweede kind, X, werd in 2012 geboren en heeft een andere vader. X werd – tegen de zin van verzoekster – niet in het netwerkgezin geplaatst. In geding is de (besluitvorming over de) plaatsing van X. Verzoeksters moeder en stiefvader – zijnde 50 en 57 jaar oud – werden te oud bevonden om twee jonge kinderen op te voeden en bovendien werd hun samenwerking met de kinderbeschermingsautoriteiten niet optimaal bevonden. Tegen de uithuisplaatsing van X heeft verzoekster rechtsmiddelen aangewend, maar tevergeefs. De kinderbeschermingsautoriteiten baseerden hun beslissing om X in een andere gezin te plaatsen dat geen netwerkgezin was – naast de argumenten van leeftijd en conflicten met de autoriteiten – op de overwegingen dat verzoeksters moeder geneigd was de opvoedingscapaciteiten van haar dochter te overschatten en dat er zorgen bestonden over de kwetsbaarheid van de jongste zoon – die mogelijk ADHD zou ontwikkelen – waardoor hij door iemand met meer dan gemiddelde opvoedingsvaardigheden opgevoed diende te worden. In de rechterlijke fase werd de leeftijd van verzoeksters moeder en stiefvader belangrijk gevonden en tevens het feit dat verzoekster een andere relatie had tot X dan tot haar oudste. Het feit dat de twee broers niet samen werden opgevoed, werd door de rechters van ondergeschikt belang gevonden.

In Straatsburg stelt verzoekster dat artikel 8 EVRM is geschonden door de twee halfbroers niet samen te plaatsen. Het EHRM overweegt bij wijze van algemene beginselen: (1) dat de toepassing van kinderbeschermingsmaatregelen in de lidstaten verschillend zijn; (2) dat uit artikel 8 EVRM voortvloeit dat de ouders voldoende bij de besluitvorming betrokken moeten worden; en (3) dat het belang van het kind het hoogste belang is. Verzoekster valt de kinderbeschermingsmaatregel als zodanig niet aan, maar wel de beslissing om de jongste zoon niet in het netwerkgezin te plaatsen samen met zijn halfbroer. Het EHRM gaat in detail in op

de overwegingen van de rechtbank en toetst of er relevante en adequate redenen waren voor de bestreden beslissing. De rechtbank overwoog dat de netwerkplaatsing voordelen opleverde – zoals de bewezen opvoedingskwaliteiten van de netwerkleegouders en het bij elkaar houden van de halfbroers – maar zag ook nadelen. Een hiervan was de kwetsbaarheid (mogelijkheid tot ontwikkelen van ADHD) van de jongste zoon. Een tweede nadeel was het feit dat zijn relatie tot verzoekster hechter was dan de relatie tussen verzoekster en haar oudste zoon. Als zij in hetzelfde gezin waren grootgebracht, zouden de broers last daarvan kunnen krijgen. Ook speelde de overschatting van verzoeksters moeder van verzoeksters competenties als opvoeder een rol en de hoge leeftijd van de netwerkleegouders. De rechtbank had een psycholoog-deskundige benoemd. Deze deskundige uitte vooral zorgen over het verschil in de kwaliteit van de relatie tussen enerzijds verzoekster en haar oudste en anderzijds verzoekster en haar jongste zoon. Bovendien vond deze expert het niet wenselijk dat de relatie tussen verzoekster en haar jongste zoon nog sterker zou worden, hetgeen een te verwachten gevolg zou zijn van de plaatsing van X in het netwerkgezin. De rechtbank kon zich verenigen met de overwegingen van de expert en voegde daaraan toe dat de zonen verschillende belangen hadden. De oudste zoon was veilig gehecht bij de netwerkleegouders, terwijl de jongste inmiddels in meerdere leeggezinnen was geweest en zwaar belast zou worden door een overplaatsing naar de netwerkleegouders, terwijl gebleken was dat hij in het huidige leeggezin een gunstige ontwikkeling doormaakte. Alles bij elkaar is het EHRM van mening dat de rechtbank een diepteonderzoek heeft gedaan van de hele situatie om het kind heen en vervolgens een afweging heeft gemaakt van alle relevante factoren, waarbij de belangen van iedere betrokkene werden meegewogen en het hoogste belang van het jongste kind op geen moment uit het oog werd verloren. Het EHRM concludeert dat artikel 8 EVRM niet is geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 07-09-2017

Zaaknummer: 43701/14